

Rietje en de oude juffrouw

DOOR NANNIE VAN WEHL.

Met teekeningen van A. Gerdes Oosterberk.

RIETJE WOONDE MIDDEN IN DE OUDE stad, in een groot oud huis. Ze was veel alleen, haar broers en zussen waren allemaal al groot, haar moeder had het druk met de zorg voor een groot huis en een groot huisgezin.

Rietje had een grooten tuin achter haar huis, maar ze was het liefst op straat. Daar was veel meer te zien en toch was het er niet gevaarlijk voor een verstandig meisje van vijf jaar, dat goed oplet met oversteken en meest op de breede trottoirs blijft.

Tegenover Rietjes huis was een keurig klein huis, waarin alleen maar een oude juffrouw woonde. Die was altijd heel alleen in huis, behalve een paar uur per dag, als ze een werkster had. Rietje was heel goede maatjes met de heele buurt en maakte overal wel eens een praatje of werd binnengehaald voor een stukje chocola. Maar de oude juffrouw had zich nog nooit met Rietje bemoeid. Op een dag zei Rietje opeens in zichzelf: „Ik ga eens bij de oude juffrouw aanbellen.”

Zoo gezegd, zoo gedaan. Na een klein poosje werd de deur op een kier opengedaan en de oude juffrouw zei: „Wat is er, kindje? Ik heb niet veel tijd.”

„O”, zei Rietje. „Ik wou eens wat bij u komen. Ik kom hier bij iedereen, ziet u.”

„Ja, maar niet bij mij”, zei de oude juffrouw beleefd. „Ik heb geen tijd voor kindertjes. Dag meisje!”

En dicht was de deur weer. Rietje liep nadenkend over het breede trottoir. De juffrouw had heelemaal niet onvriendelijk gepraat, maar 't viel Rietje toch erg tegen, dat ze niet naar binnen mocht. Voortaan ging ze meer

op het huis van de oude juffrouw letten. Ze zag, dat er bijna niemand ooit naar binnen kwam. De werkster, voor een kort poosje. En soms de tuinman. Maar alle boodschappen deed de juffrouw altijd af door het horretje van de deur.

Rietje tobde gewoon over het zeggen van de juffrouw: „Ik heb geen tijd voor kindertjes.”

Op een mooien zomermiddag liep Rietje voor haar eigen deur heen en weer met

den poppenwagen. Ze keek weer telkens naar het huis van de juffrouw. Wat was het daar altijd doodstil! En wat hingen er een mooie kanten gordijnen voor het raam! Naast de deur was een breed raam — daarachter liep de trap omhoog, dat had Rietje gezien, toen de juffrouw eens boodschappen aannam. Voor dat breede raam hing het allermooiste kanten gordijn, een patroon er op vol engeltjes met bloemenmanden. Rietje keek vaak naar dat prachtige gordijn. Nu ook weer, nu het zoo hagelwit was in de zomerzon. Hè?? wat was dat? Aan de franjes bewoog het gordijn telkens, alsof er van beneden aan werd getrokken. Zou er een groote bromvlieg tusschen de franjes bezig zijn? Rietje keek en keek, maar neen — dat zou wel een bromvlieg als een olifant moeten zijn. Het gordijn bleef bewegen. Een muis, die er mee speelde? In de oude huizen waren heel veel muizen. Een hondje?? Zou de oude juffrouw een hondje hebben — wèl tijd voor een hondje en niet voor kindertjes?

Rietje keek en keek... Daar opeens... zag ze een witte magere hand en die wou op 't raam tikken, maar kon er niet bij, weg was de hand.

Rietje rende naar binnen. „Moeder, moeder! bij de oude juffrouw is zóó iets raars! Het gordijn doet zoo raar! Kom mee.”

Moeder ging dadelijk mee. Ze kon nooit anders dan met zorg denken aan die oude dame, die heelemaal alleen woonde, en ze had altijd het gevoel: „Vandaag of morgen, dan gebeurt er wat met zoo'n oude ziel alleen!”

In haar eigen vestibule met de voordeur open zag ze 't al: Ja, daar was iets niet pluis! Kijk, het gordijn werd zenuwachtig heen en weer getrokken en o! daar was de hand, een witte magere hand, die net niet met de knokels bij het raam kon komen om te kloppen!

In een oogenblik stonden Moeder en Rietje voor 't groote raam. Moeder begreep al, wat er gebeurd moest zijn: de oude juffrouw was van de laatste treden van de trap gevallen en lag nu vlak achter haar eigen voordeur. Moeder kon de juffrouw niet zien door het kanten-gordijn. Toen ging Moeder met haar mond voor de brievenbus: „Hebt u zich erg pijn gedaan?”

„Ja!” klonk een dappere, heldere stem van achter de deur. „Ik denk, dat ik mijn been gebroken heb! Ik kan niet opstaan!”

„Mag ik den smid halen om de deur open te steken?” Maar de dappere stem riep verschrikt: „Neen! neen! dan is 't slot kapot! Ga u naar den huisbaas, alstublieft,

die heeft den sleutel! Die woont op de Ganzenmarkt, meneer Lammers!"

Moeder vond het vreeselijk, dat ze de oude dame nu nog moest laten liggen, tot ze van de Ganzenmarkt terug was en verbeeld je dan eens, dat de huisbaas niet thuis was!

„Blijf jij hier, Rietje”, zei ze en weg snelde ze. De huisbaas was gelukkig thuis; handige Moeder liep op den terugweg tegelijk bij een dokter en bij de wijk-verpleegster aan en liet den huisbaas met den sleutel vooruit loopen.

Toen was het even een heele drukte in het stille huis van de oude juffrouw en Rietje voelde zich een persoontje van gewicht, ofschoon ze door haar moeder het huis was uitgezet, toen ze met de groote menschen mee naar binnen was gegaan.

Neen, neen, geen kinderen, als er een ongeluk is gebeurd! Een uur later was de oude dame met een ziekenauto naar het ziekenhuis gebracht. Ze had tegen Rietjes moeder gezegd: „Bedank uw kleine meid. Als ik beter ben, hoop ik, dat ze me eens komt opzoeken.”

De flinke oude dame was gauw weer beter. Na vier weken kwam ze weer in haar huis terug. Ze had nu een meisje bij zich in huis, dat voor de huishouding zorgde. Nu had ze wèl tijd voor kindertjes en liet heel gauw

vragen, of Rietje eens bij haar kwam. Rietje werd een goed vriendinnetje van de oude juffrouw, wandelde met haar in den grooten tuin achter het kleine huis of zat bij haar in de heerlijke tuinkamer en babbelde honderd uit. Rietje vond het heel prettig, dat het stille huis voor haar was opengestaan en de oude dame vond het heel prettig om tijd te hebben voor kindertjes en was blij met haar vriendinnetje.

Hansje's Bloemen

Achter 't huis waar Hansje woonde
Lag een groote, groene wei,
Waar veel gele bloempjes bloeiden
En de zoentjes van de Mei.

En die bloempjes moest Hans plukken,
Want z'n Moesje vierde feest.
't Was haar jaardag en hij wist, van
Bloemen hield zij 't allermeest.

't Zonnetje kuste hem vroeg wakker,
Zachtjes kleedde hij zich aan,
En is zonder iemand 't hoorde
Naar die groene wei gegaan.

Boterbloem en madeliefjes
Lachten hem heel vriendelijk toe,
't Was of zij tot Hansje riepen
„Pluk me, 't is toch voor je Moe”.

Zingend plukte hij de bloempjes,
Deed ze keurig bij elkaar.

Na een uurtje van hard werken
Was hij er heelemaal mee klaar.

Nu ga 'k Moeder gauw verrassen,
Dacht hij en wou huiswaarts gaan,
Maar wat Hansje toen te zien kreeg!
Bleek van schrik bleef hij daar staan.

Want heel langzaam, staartezwaiend,
Kwam daar buurmans bonte koe,
Hongerig kijkend naar zijn bloemen,
Zoo pardoes naar Hansje toe.

Hans begon van schrik te beven
Toen het koebeest bij hem kwam,
Met twee groote happen al de
Bloemen uit zijn mandje nam.

Huilend kwam hij thuis en Moeder
Ving hem in haar armen op,
Moeder, snikte kleine Hansje,
't Koebeest at je bloemen op.

ANNIE SCHNEIDERS.